

около 1,500
успешно
даже да
отъ отъ
всѣхъ по
тестир
е двѣтъ
да си
коисе
рѣшати
ието
ругу
ието
ето
скитъ
Шат
си
тран
ючь

МАКЕДОНИЈА ше излизал дажъ въ
рѣчицѣ, въ Срѣдъ и въ Сѣббо-
вѣ. — Цѣна предплатена за година
така листа седмъ бѣла меджидѣта,
а единъ-то само, кой да е, четири
бѣла меджидѣ. А за шестъ мѣсеца,
така листа 4 бѣла меджидѣ, а е-
динъ 2 1/2, както въ Цариградъ тукъ
и на всякъждъ повѣна. — Единъ листъ
ма 60 пари.

Писма не освободены отъ пощенскъ пла-
тъ и нѣржаванъ за вѣстникъ не съдружены
съ предплатата не ся приемѣтъ.

МАКЕДОНИЈА

Листъ за Политикъ и Книжевнось.

Подписка-та на спомоществованіа-
та става въ Цариградъ при Редактора и
издателя на МАКЕДОНИЈА Н. Р. Слав-
ейкова, при Одувъ-Каликъ № 68. А по
всѣхъ прѣдъопредѣленъ настоятели, кон-
то и отговарѣтъ за вѣстникъ-тъ. —
Статии и писма за общеполезни рабо-
ты въставлятъ ся безъ плата, а въ
частни извѣстия плаща ся по единъ гр
за редѣтъ.

На настоятелима ся устѣпва по петъ ко-
сто отъ цѣнѣта на спомоществованіа като
оберѣтъ отъ три спомоществованіа на горъ

Цариградъ. 6 Юнѣ.

Една дописка отъ Шуменъ, който
читателитъ ни ще видѣтъ по-долу, из-
вѣстна ни че приснопаметныйтъ гражда-
нинъ Андрей Райковъ, жителъ на този
градъ, прѣди шестъ мѣсеца въздигналъ на
свое явлѣніе едно Личическо учили-
ще, което излѣзо близу за 50,000 гр.
При това чрезъ завѣщаніето си по-послѣ
оздравилъ въ притежаніе на градскитъ
въ Шуменъ община къщитъ си, оцѣна-
вана около 40,000 гр. а за поддържаніе
на личическото отъ него въздигнато учи-
лище завѣщалъ 4-тъ си дѣугена, оцѣнявани
отъ 80,000 гр. и други 30,000 подъ лихвъ.
Туй вѣрно и положително извѣстіе за
дѣлото на родолюбивыйтъ нашъ сънародникъ
заслужава да го придружимъ съ нѣколко
кратки но умѣстны забѣлѣжванія.

Главныйтъ свойства които сѣ отлича-
вали прославеныйтъ въ древность народъ
и частныйтъ людѣе, виновенъ на тѣзи
слова, назабравеныйтъ именъ на които слѣдъ
истеченіе на толкозъ столѣтія съ бла-
гоговѣніе ся споменувать и днесъ, сѣ бы-
ли: *живо родолюбіе и готовность вся-
кога да пожертвувать на отечество-
то си живомъ и имомъ.*

А като добръ примыслимъ, неможемъ
да не признаемъ че тѣзи свойства сѣ и
най-погрѣбнытъ за всякого одного гра-
жданина, а още че тѣ сѣ и най-благородно-
то негово украшеніе. Народъ въ който
не сѣ ся отъделили и не ся явяватъ лю-
де съ таквызъ свойства неможе да сѣ
сметѣ още за народъ въ правыйтъ смыслъ
думѣтъ. Той не е освѣтъ сганъ въ ни-
що ненадежна и за нищо недостойна.
Споредъ както отъ историкъ може да
сѣ засвидѣтелствува, родолюбіето е на-
чало на всичкытъ гражданскы добродѣте-
ли, както е страхътъ Божій начало на
всякъ прѣмудрость.

Живото родолюбіе ражда най-могуще-
ственикъ самоотверженность и въ дѣй-
ствителностьтъ на двѣтъ тѣзи оцѣнанія
лежи изворътъ на народното величіе...

Незабравеныйтъ нашъ сънародникъ
Андрей Райковъ е показилъ дѣломъ туй
живо и могущо оцѣненіе на родолюбіе-
то, съ коего е било надѣхано сърдцето
у сѣрпно интереситъ на народното ни
развитіе. Таквозъ едно дѣйствително ро-
долюбіе е и плодотворно и могущественно:
неговыйтъ послѣдникъ щѣтъ да съдѣйстви-
вать не малко за унагрѣжданіето на раз-
витіето между насъ. Работата за обра-

зованіето на пѣтний полъ въ единъ кой
да е народъ е отъ най-важнытъ работы,
а за насъ собственно тѣ е несравненно
по-важна. Отъ това и заслугата на той-
зи Българинъ родолюбецъ е твърдѣ го-
лѣма въ отношеніе къмъ всякъ Бъл-
гарскій народъ.

Колкото повече бѣдѣтъ у насъ такъ-
вызъ дѣла на дѣйствително родолюбіе,
толкозъ повече ще бѣдѣтъ обезгрѣжены
общытъ интересы, толкозъ повече и на-
родътъ ни ще сѣ приближава къмъ онѣзъ
народы, които сѣ благороднытъ доблести
и гражданскы добродѣтели на своитъ сы-
нове сѣ достигнали до единъ степенъ на
славы и благополучіе.

Само съ родолюбиво красканіе, и съ
патріотически выковъ а съ праздно раз-
мѣтаніе не трепнува ни единъ листъ на
дървото, а камо ли единъ народъ да сѣ
поклади и да иде на прѣдъ; съ дѣйстви-
телно родолюбіе обаче и съ тихи но сѣ-
щы дѣла и скоро и лесно помырѣва я сѣ
развива просвѣщеніето, което и на наро-
дытъ животътъ облегчава, и свѣтътъ рас-
хубава; а самытъ дѣла не само на тѣ-
зи които ги вършатъ имената обезсѣрѣ-
тывать, но и лицето на народътъ отъ кой-
то произхождатъ тѣ освѣтляватъ прѣдъ
историкъ.

За то, ний за своѣ дѣлность счи-
тамы въ името на явното мышленіе, на
което служимъ, велегласно да похвалимъ
родолюбивото дѣло на блаженнопочивыйтъ
народенъ благодѣтель Андрей Райкова и
да пожелаемъ отъ все сърдце размноже-
ніето на таквызъ родолюбцы въ нѣдрата
на народътъ ни.

Славеныйтъ и Българыйтъ.

(Продълженіе отъ брой 52-ый)

Като оставямы на странѣ всичкытъ
другы народности, ний ще пристѣпимъ
да изслѣдуваме Българитъ съ особно ста-
раніе поради правото ний за участіе въ
великытъ славенскъ фамилиѣ. За микомъ
часть отъ славенскытъ народы ний не
срѣщамъ толкозъ много противорѣчія въ
свѣдѣніята на историкъ колкото за
Българитъ.

Ако нѣкой полюбопытствува да узнае
кои и каквы сѣ были Българитъ и ре-
че да потърси въ рѣчицы, енциклопедіи,
исторіи, лѣтны бѣлѣжки и др. наитрѣва
че една часть етъ Евр. Турци въ ко-
йто живѣе единъ народъ, който ако и да

говори единъ разваленъ славенскый я-
зыкъ, но той произлѣзва отъ татарско
начало. По този начинъ горкытъ Бълга-
ри до скоро сѣ были осѣдени да бѣдѣтъ
лишени отъ симпатіитъ не само на чу-
ждѣтъ народы, но и отъ самытъ тѣ-
хны сѣламенницы и сѣбратія, които сѣ
ги имали за не славенскый народъ. Но
ний трѣба да забѣлѣжимъ че историкъ
имать кривдѣ не само за едното, но и за
другытъ сѣ мнѣнія.

Колкото за развалено то положение на
днешныйтъ Българскый языкъ, въ него
положително нѣма ни най-малкъ бѣлѣгъ
отъ татарство. Въ сравненіе съ другытъ
европейскы языцы той сѣ види грубъ и
неразвитъ, отъ коего произхожда слаба-
тъ му литературъ, но жестоко сѣ лѣ-
жатъ и тѣзи, които го прѣдставятъ като
смѣсца отъ турскый, татарскый, грѣцкый
и славенскый языцы. Нито имать право и
онѣзи, които казватъ че днешный Бълг.
языкъ сѣ е най-много отстрашилъ отъ
Църковно-Славенскыйтъ или старо сла-
венскыйтъ.

Ако и да сѣ исчезнали нѣкои отъ окоп-
чаніята кореннытъ обаче думы сѣ стоятъ
тѣзи сѣщитъ както сѣ сѣ были и въ
врѣмето на Кирила и Методіѣ, и ний
сѣмо можемъ каза че ако най-старото
изданіе на Евангеліето, както е было
прѣди порусваніето му, сѣ прочетеше
прѣдъ единъ Българинъ и Русинъ и е-
динътъ както и другыйтъ бы разумѣлъ
сѣ сѣщитъ мѣнотѣ. Върху това азъ
сѣмъ да кажъ че послѣднийтъ прѣводъ
на Новый Завѣтъ сѣ разбира съвѣтъ
свободно отъ всякой Българинъ, когато
той нѣма повече отъ дестина думы, и о-
сѣбны собственнытъ имена, които да не
сѣ славенскы. Колкото смѣсца и да ний
отъ турскы, грѣцкы, а може да кажемъ
още и отъ френскы думы въ днешный
Българскый языкъ, пакъ това не ще да ре-
че че той не е славенско происхождение,
защото у народонаселеніята които сѣ по-
навѣтрѣ, както въ балканскы-тъ страны,
языкътъ е по-чистъ и по-близу до пър-
воначальный языкъ.

Осѣбны туй голѣмы погрѣшки сѣ ста-
нили и у най-извѣстнытъ авторы както
и за числото на днешнытъ Българи. Ша-
фарикъ напр. най-прочутыйтъ писатель за
славенскытъ етнологіѣ въ 1826 год. пи-
шаше, че, числото на Българитъ възлѣзва
само до 600,000 и то около Софіѣ са-
мо. Но на 1842 той ги възскачи до

3,000,000. Въ 1848 Ами Буе въ Гео-
графикътъ си за Евр. Турци ги записва
до 4,500,000. Убѣдими не ги възскачва
повече отъ 4,000,000. По спорѣтъ по-
слѣднийтъ избранный числото на Българитъ
не е по долу отъ 6,000,000. Когато по-
добны погрѣшки сѣ ставали само за чи-
слото и языкътъ на Българитъ, какво мо-
же сѣ каза тогѣзъ и за тѣзи писатели,
които ги искарватъ за татары, когнто най-
добрытъ не сѣ знаели добръ нито число-
то нито языкътъ ний съ надлежащитъ
точность.

Като исказахмы това, ний мыслимъ,
че не ще да е зѣтъ, ако кажемъ още нѣ-
що повече т. е. да помимъ че *племе*
и *име* не сѣ всегда еднозначущи. То-
гѣзи ако бы и да сѣ докаже че народътъ,
който е наложилъ името си както на п-
звѣстиятъ страна въ Евр. Турциѣ, тѣи
и на всичкый народъ въ Балканскый по-
луостровъ, не е былъ отъ славенско ко-
лѣно, то пакъ остава още да сѣ доказва
да ли жителитъ на тѣзи страны едѣтъ
и началото си отъ този народъ, отъ кой-
то водятъ и името си. Приемамы че стра-
ната Мизія пріе името Българіѣ и жи-
телитъ ѣ названіето Българи въ 7-ый вѣкъ
слѣдъ Христа, когато Аспарухъ сѣ появи
съ дружината си и облада балканскытъ
земы. Сега е въпросъ, каквы бѣхъ тѣзи
Българи и отъ дѣ? Исторіята показва за
тѣхно жилище странѣтъ между Дуна и
Волга, а народното прѣданіе, подтвърдѣ-
ваюотъ Малтебрюна и други, заема отъ
рѣкѣтъ Волга названіето Българи.

Ний тука нѣма да сѣ простирамы да
изброяваме разнытъ теоріи за происхо-
жденіето, както на името тѣи и на слав-
ныйтъ народъ, който е далъ своето на-
званіе на народа, който ний сега раз-
гледывамъ, защото нѣма ни една теоріѣ
още която да е зѣла върхъ като за най-
достовѣрна.

Было какъ было, ний наитрѣвамы око-
ло 600 год. прѣди Христа, спорѣтъ ар-
менскы-тъ лѣтописцы, една часть отъ
Българи-тъ да занимаватъ страна-тъ
около рѣкѣтъ Араксъ въ Арменіѣ. Видѣ-
дѣмы още другытъ, които были останѣ-
ли при Волгѣ, съставляли обширно царст-
во, извѣстно съ името, Вѣлика-Българіѣ,
на което царство столицата Българъ сѣ-
ществувала чакъ до 1396 лѣто въ Ка-
занскытъ Губерніѣ на р. Волгѣ.

За происхождение ний нека чуймы
какво говорятъ историкъ. Дюканъ, какъ-

АЛЕКСАНДРЪ ВЪЛКЪ

(Продълженіе отъ брой 52-ый)

Врѣмето, когато трѣба да стане пристѣпѣтъ
прѣдъ единъ обсаденъ градъ, записи отъ силѣтъ
на тѣзи които сѣ отъвѣрѣтъ и на онѣзъ отъ вѣтъ
и още повече отъ прѣдпріимчивостьта на обса-
дателитъ. Въ сегашното врѣме, една войска ка-
то ще заобиколи единъ утѣренъ градъ, обы-
кновенно изпурѣва едно дълго врѣме за да под-
копава землітъ и да върпи отъ долу, догдѣ най-
отне дойде доволно близу за да турѣ топовѣ-
тъ си въ едно таквозъ положеніе, отъ гдѣто я-
драта (гюлетата) могатъ да достигнатъ единъ
отъ стѣнитъ на твърдынятъ. И тѣи кога наста-
не врѣмето, най смѣлѣтъ и неустрашимы вой-
скари сѣ назначавать да прѣводѣлятъ нападеніе-
то. Тѣи сѣщо сѣ употребяватъ събѣзъ за качва-
ніе на войскари по стѣнитъ. Градътъ по нѣ-
кога като вижда тѣзи приготвенія и като сѣ
утѣрѣва че пристѣпѣтъ ще бѣде сполучливъ,
прѣдѣла сѣ прѣди да сѣ започне пристѣпѣтъ. Когѣ-
то обсаденитъ сѣ прѣдѣлѣтъ така, тѣ сѣ отъ-
рѣтъ отъ голѣмы злостраданія, защото прѣвзема-
ніето на единъ градъ на пристѣпѣтъ е една отъ
наиужаснытъ сѣщны които чловѣчскытъ стра-
сти и прѣстѣпленія могатъ да прѣдставятъ на
чловѣтъ.

Ужасно, е защото войскаритъ разяреп до сви-
козѣтъ отъ противленіето на неприятелитъ сѣ и
на злодѣланіето на страсти което сѣ подбуж-

дать въ врѣмето на битвѣтъ, ако сполучатъ да
вълѣзѣтъ въ градътъ, устрѣмивать сѣ тутакъ сѣ
въ прѣдѣлѣтъ на домашный животъ и намирать
по нѣкогашъ хыляды семейства, майкы, дѣца,
и беззащитны дѣвокы — на расположеніе на стра-
сти ний раздражены въ буйство. Войскаритъ
въ таквызъ обстоятелства не могатъ да сѣ въз-
държатъ, и никой не може сѣ възобразѣ ужасъ
сѣщитъ които ставатъ въ расхищеніето на единъ
градъ прѣвзетъ на пристѣпѣтъ слѣдъ единъ дълъгъ
обсада. Тигрѣтъ не сѣ върѣля съ по-голѣмъ
свирѣпость врьзъ плѣчкѣтъ си, колкото чело-
вѣкъ въ таквызъ обстоятелства, за извършване
на всякакъ видъ злѣны и лошаины върху бра-
тіята си. Подиръ единъ редовѣжъ войнѣ побѣди-
телитъ нийтъ да сѣ отъмѣстятъ само на чловѣцы
върѣжжѣны както и тѣ; но когато единъ градъ
сѣ прѣвземе съ ненадѣнъ пристѣпѣтъ, което обы-
кновенно става прѣзъ ношъ или въ таквозъ врѣ-
ме когато обсаденитъ никакъ сѣ не надѣлѣтъ,
възбуждѣнитъ внезапно навлѣзватъ въ свѣтитъ сѣ-
ни на домашныйтъ миръ, уединеніе и любовь. —
Най-ужаснытъ чловѣцы надѣхавы отъ най-лошыйтъ
страсти, разсѣрѣдени отъ противленіето което сѣ
срѣщали когато побѣдата нийтъ позволѣтъ да да-
вать на страсти сѣ най-пълното удовлетворе-
ніе. Грабежъ, расхищеніе, гореніе, разореніе, у-
бийства, сѣ най-познательнытъ и най-незлѣпыйтъ
отъ прѣстѣпленія, когнто тѣ извършватъ.

Тебѣ сѣ прѣвзе на пристѣпѣтъ. Александръ не
можъ да трае въ редовѣжъ обсада. Той наитри

единъ угоденъ случай и сѣ устреми съ всич-
кытъ си войскари прѣзъ вѣтшинѣтъ твърдали
които запазвахъ градътъ. Въ това опытаніе мно-
го души загинахъ и войскаритъ сѣ борихъ отъ-
чаянно, но ний-сетѣ усилия нийтъ быдохъ тѣр-
жественно сполучили. Тебѣнитъ сѣ отъбѣсѣхъ
по-навѣтрѣ къмъ другытъ стѣны и зѣхъ да бѣ-
гѣтъ прѣзъ портытъ въ градътъ, Македонцѣтъ
ги тоныхъ; и гоненытъ и гонителитъ като сѣ
тыпчахъ, боряхъ и убивахъ единъ другы, рукъ
нахъ сѣ всичкы въ градътъ, като силенъ потокъ
на който нищо не може да стои на срѣщѣ.

Невъзможно бѣ вече да сѣ затворятъ градекъ-
тъ Порты. Всичката Македонска войска скоро
нахлѣтъ въ беззащитнытъ сега домове, и за мно-
го врѣме шыкове, пистѣкъ и ужасни и отчаяни
пѣнѣче свѣдѣтельствувахъ за страшныйтъ свирѣ-
пость, когнто придружава прѣвземаніето на единъ
градъ съ пристѣпѣтъ. Най-сетѣ войскари-тъ быдохъ
сѣ сѣржаны и редѣтъ сѣ утѣрѣди. Войската сѣ
оттегли на назначеный сѣ мѣста, и Александръ
зе да размисля какво да прави съ покореныйтъ
градъ.

Той рѣши да го разори — да даде ведѣжъ
за всякого единъ ужасенъ примѣръ за слѣдствіѣ-
та които произлѣзватъ отъ възбужданіето про-
тивъ него. Грѣцкытъ държавы — а между
другытъ и Теба, ведѣжѣлъ вече тѣржественно
бѣхъ устѣпѣли на Александрѣ възлѣзѣтъ, про-
тивъ който Тебѣнитъ сега пакъ бѣхъ сѣ
възбужтували. Следователно въ очитъ на Алек-

сандра тѣ бѣхъ прѣдѣтели, а не само просто
неприятѣли, и той рѣши што наказаніето ний
да бѣде съвършенно погубаніе. Но като турѣ
въ дѣйствіе това ужасно рѣшеніе той го извър-
ши толкозъ свободно и осторожно, што да
намали разсѣрѣденіето и гнѣвътъ които бы то
докарадо ако бы сѣ извършило другогѣче, и да
му даде пълното морално слѣдствіе, да сѣ не ви-
дѣ като едно сѣрпѣнто отъмѣненіе, но като мирно п
право размисленіе спорѣтъ тогашныйтъ идо. Ний
първо, той пустихъ всичкытъ свещеницы и кон-
сѣ му были вѣрны поддѣнники. На тѣзи послѣд-
нийтъ сѣ дозволи да излѣзѣтъ свободно отъ градъ-
тъ. И ако въ нѣкое семейство сѣ наитрѣше и
едно само лице да е было къмъ Македонскъ
странѣ, за едното това лице, че е остало вѣрно,
опрошавахъ сѣ всичкытъ другы членове отъ се-
мейството.

Назначенитъ да испытыватъ тѣзи работы чи-
нопѣнцы бѣхъ свободни да гледатъ колкото е
възможно повече чловѣцы да спасѣтъ. Потомѣ-
тъ и роднинытъ на прочутыйтъ поетъ Пиндара,
който, както вече спомѣнахмы, бѣ роденъ въ
Тебѣ, всичкы быдохъ опростени, къмъ кой-
то странѣ и да бѣхъ зѣли участіе въ борѣтъ.
Истината бѣ, че Александръ ако и да виждаше,
че като употребѣ голѣмъ свирѣпость то щѣше
да има едно голѣмо нравственно слѣдствіе, да да
утѣрѣли по-сильно положеніето му, но той сѣ

то казва Гейсонелъ, ги искарва отъ Скандинавѣи. А самъ Пейсонелъ ги счита за Славены дошли отъ Сарматіи, той поменува Кромера въ De Rebus polonorum му, че е съгласенъ съ неговото мнѣніе. Шафарикъ, и Дриповъ, споредъ него, ги пропозовждатъ отъ Урадо-финско порѣкло. Гиббонъ ги нарича финско происхождение. Гилфердингъ казва да сѣ отъ татарско колено най-близки до Аварытъ и Хозарытъ. Тунманъ и Енгелъ ги наричатъ чисти татари. Венелинъ. Савелиевъ ги наричатъ Славены. Единъ отъ най-ученытъ Българи въ днешно врѣме Г-нъ Гавриилъ Кръстовичъ, членъ на върховній свѣтъ на правослдіето, печата сега единъ твърдъ критическъ и ученъ исторіи за Българскій народъ на Българскій языкъ. Той зема че Българитъ сѣ были Хунни, и че Хуннитъ сѣ Славени.

Безъ да потвърждава прѣдварително сравнително новѣтъ теоріи на Г-нъ Кръстовичъ, мислилъ че ще е необходимо да изброимъ нѣкои и другъ отъ новытъ точки, които той зема за доказателства.

1-та е, че Хуннитъ ся отнесли съходително съ Антигъ, които сѣ были Славены, въ бойтъ си срѣщу Готытъ, и че тази милость показва какъ Хуннитъ и Антигъ трѣбало да сѣ сродни племена.

2-та, Приликата на Хунскыгъ нравы и обычаи, съ славенскыгъ, споредъ какго тѣ сѣ описаны отъ Приско, посланика на грѣцкыгъ императоръ Теодосіа при Атиа въ 448 год.

3-та, Многочисленны писатели ся поменувать които ся наричали Хуннытъ Славены.

4-та, Той доказва че повечето, ако не всыкыгъ, названія на Хунскыгъ глгаватари могатъ ся доказа да сѣ славенско происхождение, и ако има нѣкои да не могатъ, то сѣ имена заети отъ съседныгъ имъ народы, или пакъ сѣ толкози приначены и искривены, щото не е възможно да достигнемъ до началото имъ. Тѣй напр. името Атиа е прѣимаченото Тѣлянъ или Тѣлатъ (човѣкъ съ голѣио и твърдо тѣло) (човѣкъ съ голѣио и твърдо тѣло) (човѣкъ съ голѣио и твърдо тѣло).

5-та, Прѣдставя той, кикъ е възможно да ся загуби единъ языкъ на единъ толкозъ голѣиъ народъ, въ толкозъ кратко врѣме и да ся замѣни съ другъ.

И 6-та, докарва свидѣтелства на толкозъ Арабскы писатели, които и слѣдъ Х-то столѣтіе ся споменували за Българитъ като Славены.

Безъ да ся наемамы да говоримъ съ голѣиъ достоверность върху единъ толкозъ тѣиенъ прѣдметъ, азъ ми ся вѣрва, че какъвто и да е случайтъ за тождеството имъ съ Хунныгъ, Българитъ, които дойдохъ въ Балканскыгъ Полуостровъ и тѣй лесно прѣвзехъ цѣлъ единъ странъ, каго ѣ наложижъ и своето име и основажъ ново царство не ще да сѣ были народъ различенъ отъ славенскыгъ фамилиѣ. Но, ако туй мнѣніе и да може да ся обори успѣшно, то, споредъ моето мнѣніе, пакъ не може докачи славенскыгъ характеръ на днешныгъ Българскій народъ, толкози повече защото този новъ элементъ (ако и да бы былъ чуждъ), кой-

то ся е заселилъ съ Аспарухъ по тѣзи страны, даде новъ животъ и прѣсны силы и дѣятелность на многобройныгъ, но мирны славенскы племена, които живѣяхъ по Мизыи, Тракия и Македоніи, и съ това ги съедини въ едно тѣло подъ името Българи. Но понеже туй новоплемя е было съвѣтъ малочисленно, въ сраженіе съ многобройното славенско племе, то, оно не е могло да произведе и да остави нѣкои новъ и различны физиологическъ чертъ между цѣлото това многочисленно племе. Когато Русія ся счита славенско племе, ако и да има въ себе си много элементы на Скандинавско и Финско порѣкло, тогазъ Българитъ иматъ много повече право да принадлежать и да ся броятъ като неминуемъ членъ на цѣлото славенство, защото и языкътъ на който днесъ ся славя името Божіе по всыкыгъ православны черквы е былъ говоримый языкъ на този народъ, кой, до вчера и самытъ най-славенскы народи сѣ мисляли за Татари.

Въ началото на Христіанското лѣтоисчисленіе нѣи гледамы тѣзи земи въ които днесъ живѣиъ Българи, въ рѣцѣтъ на Римляныгъ. Като захванешъ отъ приустіето на Дунавъ въ Добрыца (доброджа) нѣи виждамы тѣзи страны да ся е наричала Мала Скытіа съ гл. градъ Томи, около днешна Кюстенджа. Въ тѣзи земи е былъ заточенъ Овидій послѣднійгъ отъ най-славныгъ поеты които сѣ прославили Августовѣтъ вѣкъ. въ тѣзи страны е съчинявалъ той тѣжыгъ пѣсѣвы на Tristia.

Казвать че той былъ научилъ и языкътъ на тамшанныгъ жители, и че даже съчинилъ единъ поема по тѣиный языкъ, който прочелъ прѣдъ едно избрано сѣбраніе. Да можеше тази поема да ся открье та бы была неоцѣнимо съкровище, и безъ сумнѣніе, освѣтила бы въ много нѣща тѣиыгъ страници на исторіи за тѣхъ врѣмена и за народътъ, който е населявалъ тѣзи страны.

Около 876-гъ годниъ, казвать, да сѣ минали прѣзъ Дунавъ Вестготыгъ подскрижени отъ страха на Хунныгъ, които паближавали тамшныгъ страны. Като получили пріятельско позволеніе отъ Имп. Валента да ся подслонятъ подъ Римското знамя, тѣ испослѣ ся подигахъ поради злоупотребиленіето на Римляныгъ и удариха та привзеха насилъ градътъ Маркіанополь. Това бѣше първы ударъ и началото за сѣбареніето на Римскыгъ Имперіи. Слѣдъ тѣхъ нагнѣиъ съ своиыгъ дружины Атиа, този "Бичъ Божій", който носеше Марсова мечъ съ когото помогъ като сѣ сѣрпъ всыкото пространство отъ Дунавъ до Адриатическото море. Той умрѣ въ 453 и съ неговѣтъ смъртъ Хуннитъ ся загубватъ отъ лицето на земьтъ. Въ 475 ся появижъ Остроготыгъ и повторихъ опустошеніята, и около 500 год. гледамы че Императоръ Анастасъ ся принуждава да подига каменныгъ стѣны отъ Черно море до Мраморно, около 60 миль надлъжъ, за да ся забрани отъ нападеніята на Българитъ и Скытыгъ. (Слѣди)

Александра. Въ словата си той казвалъ че Александръ не е освѣиъ едно момче, и че е срамно за такыгъ градове като Атиа, Спарта и Теба да му ся подчинятъ. Александръ бѣше чулъ за тѣзи думы, и, като отиваше въ Грѣцкія прѣзъ Термопильскыгъ проходъ, прѣдъ разореніето на той каза: "Тѣ казвать че съмъ момче? Азъ отивамъ да имъ обадѣмъ че съмъ жѣлъ."

И наистинѣ той имъ показа че не бѣше момче, но жѣлъ. Ненадѣиото му поавяване, когато тѣ го мислахъ далечъ отъ тѣхъ — между планиныгъ и дивныгъ мѣста въ непознатыгъ тѣхъ Свѣрь; неговото чечанно забыколеніе на Тебѣ, пристѣпѣтъ; мирното му разсѣждение за сѣдѣтъ на градътъ и банната, острожията и разсѣдѣтелната не поумолима энергия съ който рѣшеніето му ся тури въ дѣйствиѣ, всыкыгъ тѣзи качества, като слѣдувахъ едно по друго, убѣрижъ Грѣцкыгъ че лицето съ което тѣ икахъ да правятъ не бѣше момче по характерътъ колкото и да бѣхъ годнигъ му. Всыкыгъ признаци на незадоволствіе противъ Александровѣтъ власть тутаксы изгаснахъ.

Това слѣдствіе не произлѣзе съвѣтъ отъ ужасътъ който произведе сѣдѣтъ на Тебѣ. Всыка Грѣцкы бѣше изново испълнена отъ едно ново впечатленіе и оудуваніе съ Александровѣтъ характеръ като видѣхъ тѣзи приключенія, въ които неустраслихата му энергия, хладнокрѣвното и мирно рѣшеніе, търпението му, великодушіето му и вѣрностьта му кѣтъ пріятелитъ му бѣхъ твърдъ дани. Опрошеніето който направи

Языкостовны придркы.

(Продълженіе отъ брой 55-и.)

И наистинѣ, едвали ся нѣи нѣи рѣче, когато да е прогнана на това правило, нѣ рѣче чисто Български, а не чужда, земя отъ другъ языкъ, какъто что сѣ: *варда, герданъ, кырлицъ, торба, черга* и други.

Има и нѣкои Българскы рѣчи, които отъ прѣвъ погледъ ся показывать като да не ся посрѣщатъ съ това правило, какъто что сѣ: *гарванъ, черныи, череный, чернѣи, червей, мурый, делва, желва чирво*. Нѣ като ги прѣгледаме отъ по-дѣлбоко, щемъ намѣрижъ, че тѣ не сѣ противны на това правило, та да ги прѣтрѣсимъ да видѣмъ.

Гарванъ е отъ *гавранъ*, и може нѣиѣтъ и да го казвать така (има и глаголъ *гаврѣи*), а въ тѣхъ рѣче буква *р* е промѣняла мѣстото си, както и въ рѣчи *коприва* и *коприва* кои-то сѣ прѣправены отъ *кропива* и *кропина*. И наистинѣ въ старыгъ ръкописы тѣи рѣчи ся намиратъ такъ: *гавранъ, кропива, кропина*, и Русскы и днесъ казвать *кропива*.

Черныи, череный, чернѣи, червей (*червѣи*) ся изричатъ въ нѣкои мѣста така, нѣ въ другы мѣста ги изричатъ *чръныи, чръеный, чрънѣи, чръвей* и *чръныи, чръеный, чрънѣи, чръвей*.

Мурый (чрънакавый, есмѣръ) е отъ *муръи*. Въ старыгъ ръкописы сѣ рѣчи *муръи* и *мурѣи* ся наричаны Етиопіяи, които ся чрънакавы, та може да ся помысли, че тѣи рѣчи сѣ отъ Грѣцкы *мауросъ*; нѣ и днесъ Русскы употребявать рѣчи *мурый, мурастый, муруи*, за да показжъ нѣкои тѣиы шарове на козинѣ на животны. 1) Такыгъ производны рѣчи има доста, въ които гласната стои прѣдъ съгласны *л* и *р*, какъто что сѣ *болныи, долныи, волскыи, вѣрныи, горкыи, морскыи*, и други, та ся видѣтъ като противны на това правило. Нѣ думата не е за рѣчи отъ коренъ съ дѣи само съгласны, какъто что сѣ тѣи: *болныи* отъ *болъ*, *долныи* отъ *долъ*, *волскыи* отъ *волъ*, *вѣрныи* отъ *вѣрѣ*, *горкыи* отъ *горѣ*, *морскыи* отъ *морѣ*; нѣи е пакъ дума за рѣчи отъ коренъ съ три и повече съгласны, въ когато *л* и *р* сѣ на края като *пчелныи* отъ *пчела*, *позвалныи* отъ *звала*, *зѣрскыи* отъ *зѣръ*, *сварилныи* отъ *свара* и прѣ. А показаното правило е за рѣчи отъ коренъ съ три и повече съгласны, отъ когато *л* и *р* да ся въ срѣдѣтъ.

Делва и *желва* сѣ рѣчи, които въ старыгъ ръкописы сѣ писаны различно: *делва, делавъ, желва, желавъ, желва, желва, желва*, и сѣ отъ корени *делъ* и *желъ*. 2) въ послѣдній слогъ *ва* е битурка, какъ въ рѣчи *бука* отъ *букъ*, *бита* отъ *бити* (бѣи) *жѣтва* и *желва* отъ *жѣти* (жѣи) *жѣтва* (чѣи) отъ *жѣтъ* 3) и проч. Такова е окончаніето и на рѣчи *вѣрѣи*, *чѣи*, *чѣи* въ нѣкои мѣста ся казва на мѣсто *делва*, а въ старыгъ ръкописы ся намира писани *вѣрѣи* и *вѣрѣи*, и е отъ *вѣрѣи*, когато днесъ може и да не ся употребява, нѣ въ старыгъ ръкописы го има съ знаменование бардакъ.

Чирво, множествено *чирва*, прилича да е производно отъ *чиръ*, нѣ на нѣкои мѣста го казвать *чѣрво*, когато може да е отъ *чѣрво* (и *чѣрво*, какъ е писано въ старыгъ ръкописы), отъ когато произходи и прилагателно *чѣрватый*, что ся казва за женѣ: *чѣрвата жѣнѣ*, *жѣнѣ*, *трудна*; а казвать го и нѣиѣ-си и *чѣрво*.

1) Този коренъ е опасенъ и у нашъ народъ въ думѣтъ *муръи* и *мурѣи* отъ нѣи нѣи казваніи какъто на поета Мурджа, т. е. чернъ кучо.

2) *Делва* прилича на Персийското *делъ*, когато сѣ рече купина за чръиеніе водѣ, а *желва* като да е отъ единъ коренъ съ Арабското *сѣдѣи*, когато сѣ рече костенурка (костенурка, костена жѣба), нѣ като има тѣи рѣчи и въ старыгъ языки, на когато да речемъ, че сѣ земни отъ Персийскыи и отъ Арабскыи, а сѣ отъ оныи рѣчи, какъто има много въ тѣи языки отъ еднакъ коренъ. Освѣиъ костенуркажъ *желва* наричатъ въ нѣкои мѣста и еднакъ птица.

3) Рѣчи *жѣи* употребявади ся въ Българскыи языкъ или не, това не можемъ да кажемъ сега, въ има ѣтъ въ Русскыи языкъ *сѣи* и сѣ рече *дѣло* *жѣи*, *мупъ*, *вѣрѣи*.

на священныгъ безъ разликъ были тѣ противъ него или отъ кѣтъ него, направи всакого пріятеля на вѣрѣтъ да клони кѣтъ него. Тѣй сѣщо и отпущеніето на семейството на поета и потомцыгъ му умилъ сѣрдцето на всякой поетъ, историкъ и философъ и клонеше да направи неговъ пріятель всыкыгъ любители на книжественостъ. Великодушіето му пакъ въ рѣшеніето, щото единъ неговъ пріятель въ едно семейство да спаси цѣлѣтъ му фамилиѣ, нѣиѣто да заповѣда, какъто бы направилъ другъ нѣиѣтъ лекоумень побѣдѣтъ, щото за единъ непріятель да осѣи цѣлото семейство, трѣба да е възбудило едно силно осѣиане на задоволствіе въ сѣрдцата на всыкыгъ, които сѣ могли да оцѣиѣтъ вѣрность на пріятели и великодушіе на духътъ. За това извѣстіята за разореніето на Тебѣ и продаваніето въ робство еднакъ толкозъ голѣиъ часть отъ гражданѣтъ, като ся разнесохъ по всыкыгъ Грѣцкіи, тѣ не възимахъ по-друго слѣдствіе отъ това дѣто да направи всыкыгъ да ся чуягъ съ Александровѣтъ характеръ, и да ги убѣри за извѣпрѣдѣи и свѣрхчеловѣскы неговы дарбы, тѣи що малцина останахъ расположены да земѣтъ страпѣтъ на наказаныгъ метежници.

Отъ Тебѣ Александръ ся упѣи кѣтъ югъ. Посланици отъ разныгъ градове ся пратижъ да му честитѣ побѣдѣтъ и да му прѣдставятъ желаніето си за да му помогнагъ. Вѣианіето му и прѣвходството му сега вече ся виждажъ силно утвърдени въ Грѣцкыгъ замѣи. Той по сѣти ся вържъ въ Македоніи и праздува въ

Такавы сѣ рѣчы, когато ся глгавѣи да сѣ противны на показаното правило, тѣ не ся посрѣщатъ съ него по арту чины, а не че правятъ исключеніе.

Така, можемъ да кажемъ, че нѣиѣтъ противорѣчи на това правило, и свойствѣи языка ни е таково, щото колкото рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны, дѣи гласны, срѣдѣтъ отъ съгласныгъ *л* и *р* гласната, какъто и да е, въ такыгъ рѣчи стои слѣдъ съгласны *л* и *р* гласната, какъто и да е, въ такыгъ рѣчи не е прѣдѣлъ тѣхъ. 1)

Самъ *л* и *р* нѣ такыгъ строй рѣчи сѣричатъ слѣдъ *л* и *р*, а други ги изричатъ дѣи тѣхъ. Това двойно изричаніе тѣи сѣи, прави да прѣположимъ дѣи нѣиѣтъ, же тѣи буквы да отличатъ нѣиѣтъ отъ тѣи гласны, та не подѣлжѣтъ подѣи едвоѣо съ тѣхъ, за това въ такыгъ строй тѣи сѣи изричаны прѣдѣи *л* и *р*, и които рѣчатъ сега слѣдъ *л* и *р*, тѣи сѣи отъ свойството на языка относительно *л* гласны; и 2) може и *л* и *р* да подѣлжѣтъ правдогто, по когато въ рѣчи отъ коренъ три и повече съгласны съ една гласна *л* и *р* срѣдѣтъ съгласна *л* или *р*, гласныгъ подѣи тѣхъ; за това въ такыгъ строй нѣиѣтъ право изричатъ *л* и *р*, какъто всыкыгъ другы гласны, слѣдъ *л* и *р*, а когато глгавѣи прѣдѣи *л* и *р*, тѣи сѣи отстѣпѣи отъ щото правило.

За да познаемъ, кое отъ тѣи дѣи прѣложени е право, та него да дръжѣи, да издѣи, какъ сѣ изричаны въ старыгъи гласны *л* и *р* въ такыгъ строй рѣчи, прѣдѣи *л* и *р*, или слѣдъ тѣхъ.

Това можемъ да разберемъ отъ старыгъи ръкописы. Отъ тѣхъ има едны, въ когаты въ такыгъ строй рѣчи насѣдъ сѣи слѣдъ *л* и *р*, въ другы пакъ *л* и *р* нѣиѣтъ сѣи писаны слѣдъ *л* и *р*, а на нѣиѣтъ въ истѣи рѣчи сѣи писаны прѣдѣи *л* и *р*. Нѣ като прѣгледаме внимателно повече писаны, писаны въ различны врѣмена и отъ цѣи отъ различны Славянскы плѣмена, кагаче въ языка, на който прѣимачално сѣи ведены Священното Писаніе и богослужѣи кыиы, въ такыгъ строй рѣчи буквы *л* и *р* стои слѣдъ *л* и *р*, и така сѣи писаны кописы, писаны отъ Българы, а писци отъи гы славянскы плѣмена въ писаныгъ отъи ръкописы по нѣиѣтъ сѣи прѣимачално мѣи нѣи спорѣтъ нарѣчѣио си и ги сѣи прѣдѣи *л* и *р*.

Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ *л* и *р*. Слѣдовѣи, правило, когато въ рѣчи отъ коренъ отъ три и повече съгласны съ една гласна, срѣдѣтъ отъи свѣи ако е *л* и *р*, гласната иде слѣдъи — това правило е общо не само заи гласны, нѣи за *л* и *р*, и когато изричатъи такыгъи рѣчи *л* и *р* прѣдѣи *л* и *р*. Така намираме, че Българеты и въ врѣи ся изричали буквы *л* и *р* въ такыгъи рѣчи слѣдъ

отъ Тессалійж. Тессал

ОТЪ
 365
 а, а
 ну-
 бы-
 ннн-
 ь 1.
 ытѣ
 ыда-
 жн-
 ко-
 , н
 атѣ
 та-
 бѣ-
 амо
 ис-
 атѣ
 ннѣ
 га-
 ви-
 га-
 да-
 ко-
 о-
 да
 ко,
 да
 ой,
 ли
 да-
 ом-
 ря
 и
 ли
 и-
 нѣ
 че
 па
 на
 ый
 о-
 жд
 ме
 а-
 бы
 ю-
 да
 о-
 да
 дѣ.
 жѣ
 н-
 ва-
 да
 на
 то
 б-
 да
 ло
 о-
 с-
 го
 го
 о,
 а-
 то
 с-
 чо
 бѣ
 о,
 сн
 й
 й
 н
 а-
 ца
 го
 о
 -
 -
 о-
 ѣ
 з-
 п
 ѣ
 ;
 -
 -
 и
 т
 -
 н
 .
 -
 к
 о-
 о
 -
 -
 а
 -
 б
 с
 -
 б
 -
 -
 б
 -
 -
 б

